

ONDER DE PORTUGESE ZON

Opgedragen ter nagedachtenis van Frodo, onze prachtige Cavalier-kingcharlesspaniël en de beste schrijfpartner die ik me had kunnen wensen.

Ik mis je, maatje.

Hoofdstuk 1

Afscheid nemen was altijd moeilijk, maar Tabitha Callahan was eraan gewend. Het grootste deel van haar leven bestond uit emigreren, nieuwe vrienden maken, nieuwe talen proberen te leren en zich proberen aan te passen, om vervolgens weer naar een ander land te verhuizen en weer opnieuw te beginnen. De enige keer dat ze had besloten zich ergens te settelen, was het vreselijk misgegaan. En de pijn... Ze deed haar uiterste best om te vergeten hoe dat allemaal was geëindigd.

Twintig huisoppasadressen en elf landen in bijna een jaar. Ze was de tel kwijtgeraakt van hoeveel dieren ze had verzorgd: veel honden, een flink aantal katten, drie hagedissen, een dozijn kippen, twee schapen en een Shetlandpony genaamd Comet. Niet allemaal tegelijk, uiteraard. Ze werd verliefd op elk huisdier dat ze ontmoette, maar ze had haar favorieten – een poedel genaamd Midnight en Chester de boxer. Er waren een paar plekken waar ze met enige spijt afscheid van had genomen, maar het was nooit sterk genoeg om ergens permanent te blijven wonen. Niet dat ze zich het equivalent van een luxe blokhuut in Canada of een woonboot in Singapore zou kunnen veroorloven. Ze maakte nieuwe, mooiere herinneringen, ook al waren het voornamelijk dieren die haar gezelschap hielden. Wat Tabitha het meest waardeerde, was de mogelijkheid om haar leven elke paar weken opnieuw te beginnen. Het sprak haar wel om vanaf nul beginnen op een nieuwe plek waar niemand haar kende.

Met haar rugzak stevig op haar schouders keek Tabitha omhoog naar het vluchtinformatiebord. Het was het einde van de zomer, op een warme middag begin september, en de luchthaven Humberto

Delgado in Lissabon was gevuld met gezinnen en stelletjes, evenals een flink aantal soloreizigers zoals zij. Zonder een gate-nummer en met tijd om te doden, ging Tabitha op zoek naar koffie.

Het wordt een lange dag, dacht ze terwijl ze in de hoek van een koffiebar op een stoel neerplofte met een latte. Dat was het eigenlijk al geweest. De dag ervoor had ze afscheid genomen van Lola, de schildpadkat die ze had verzorgd in een appartement in Barcelona. De eigenaar, een man van in de veertig, was na twee weken teruggekeerd, waarna Tabitha de sleutels teruggaf. Vervolgens had ze een gezellige paar uur met de man en Lola doorgebracht tijdens de lunch, en ze had daarna in een hotel bij de luchthaven overnacht zodat ze op tijd zou zijn voor een vroege vlucht de volgende ochtend. Nu wachtte ze in Lissabon op haar tweede vlucht van de dag, die haar naar haar eindbestemming zou brengen: het Portugese eiland Madeira. Dit zou haar thuis zijn voor de komende drie weken, waar ze twee honden en een kat zou verzorgen.

Tabitha maakte een selfie en plaatste die op haar Instagram. Doordat ze de zomer in Barcelona had doorgebracht en de lente in de Provence, had haar van nature bleke huid een zachte zongebruinde kleur gekregen en de sproeten op haar wangen waren meer uitgesproken. Een massa rode krullen omlijstte haar gezicht waar ze uit een rommelige knot waren ontsnapt.

Met een latte in haar hand en AirPods in haar oren, keek ze naar de wereld om haar heen. Ze vond het niet erg om alleen te zitten. Als ze de keuze had, vond ze het prima om dagenlang niemand te zien. Het afgelopen jaar had ze altijd minstens één huisdier als gezelschap gehad, en die waren makkelijk om mee te praten, en uitstekende luisteraars. Tabitha glimlachte wrang. Ze ging echter nooit dagen zonder met iemand te praten. Als onderdeel van een grote en gelukkige familie, en de jongste van vijf, had ze zelden geen contact met hen. Ze hadden een Callahan-familie-WhatsAppgroep waarin ze appte met haar oudere broers en zussen, Elspeth, Jack, Iona en Lorcan, en haar moeder en vader.

Elspeth belde regelmatig – ze benadrukte dat het niet was om haar in de gaten te houden, en ook Tabitha wist dat ze zeker wilde stellen dat het goed met haar ging. Tabitha en Elspeth waren beste vriendinnen en scheelden maar vier jaar in leeftijd, vergeleken met de twaalf jaar tussen Tabitha en haar oudste broer Lorcan. Hoewel Tabitha tweeëndertig was, voelde Elspeth nog steeds de behoefte om voor haar te zorgen. Tabitha vond het stiekem fijn en hield ervan om met haar zus te praten. En het was niet alsof ze nooit met iemand anders sprak. Ze sprak elke week met haar ouders en waar ze ook verbleef, probeerden mensen een gesprek met haar aan te knopen: een vriendelijke buur in het appartementencomplex; de barista in het plaatselijke koffietentje; of een man die haar probeerde te versieren, meestal wanneer ze rustig alleen een drankje zat te drinken. Haar haar was vaak een openingsonderwerp van gesprek. De dagen dat ze werd geplaagd om haar krullende rode haar waren allang voorbij; ze was in haar uiterlijk gegroeid, dat vaak werd omschreven als ‘opvallend’. Het enige probleem was dat ze de aandacht niet wilde, vooral niet van mannen. Nee, van mannen had ze voorlopig genoeg. Over een gebroken hart heen komen was namelijk makkelijker in haar eentje; tenslotte had ze willen ontsnappen. Ze was hartstikke gelukkig met het gezelschap van één of twee honden.

Het vluchtinformatiebord knipperde met het gate-nummer. Tabitha dronk de rest van haar koffie op, slingerde haar rugzak op haar rug en ging op weg naar haar vlucht naar Madeira.

* * *

Het was ongebruikelijk om door de huiseigenaren te worden opgehaald, maar Rufus en Cordelia, een Brits expatstel, waren er stellig in dat het geen probleem was. De vlucht duurde minder dan twee uur en landde vroeg in de avond in Funchal, dus in elk geval betekende het dat Tabitha niet de hele dag met hen hoefde door te brengen. Ze vond het gemeen en ongezellig om zo te denken,

maar de persoonlijke vragen waren onvermijdelijk tijdens een diner met vreemden – waarom ze maandenlang alleen van plek naar plek reisde, was de voor de hand liggende vraag...

Tabitha was echter een pro in dit reizigersgedoe. Niet alleen zat het in haar bloed, aangezien haar familie door haar vaders baan als civiel ingenieur veel verhuisde, maar ze had ook veel ervaring opgedaan met het navigeren door luchthavens, treinstations en busstations in het afgelopen jaar als huisdierenoppas, waarbij ze adressen over de hele wereld vond via een huisdierenoppaswebsite. Ze was op talloze plekken geweest, en terwijl het vliegtuig over de grijsblauwe Atlantische Oceaan vloog, genoot ze van het idee om ver weg van alles te zijn. Een prachtig groen en bergachtig eiland in de Atlantische Oceaan vergde wat moeite om te bereiken. Dat vond ze fijn.

De vlucht landde op tijd en terwijl Tabitha op haar bagage wachtte, keek ze naar de andere passagiers. Dat waren voornamelijk toeristen, jonge en oude stelletjes die genoten van de relatieve rust die september met zich meebracht, evenals het extra voordeel van Madeira's subtropische klimaat. Er waren ook jonge gezinnen met kleuters, die profiteerden van de goedkopere vluchten na de zomervakantie. Haar koffer, bedekt met stickers die haar reizen uitbeeldden, was gemakkelijk te herkennen en tot haar opluchting was haar gitaar ook veilig aangekomen. Ze trok ze van de band, stelde haar rugzak opnieuw af, slingerde haar gitaar over haar schouder en ging op weg naar de ontvangsthal.

Rufus hield een keurig geschreven bordje met haar naam erop vast, en het viel Tabitha op dat hij het evenbeeld van zijn profielfoto op de oppaswebsite was. Hij zag er ontspannen uit met een zonnebril, crèmekleurige broek en een linnen overhemd, en zijn huid had een leerachtige bronzen kleur. Tabitha's eerste indruk was dat hij veel tijd buitenshuis doorbracht, waarschijnlijk met golfen en zonnebaden in de tuin. Hij moest ergens in de zestig zijn en ze had het gevoel dat hij wist hoe knap hij was.

In de loop van het afgelopen jaar was ze behoorlijk goed geworden in het raden van niet alleen iemands leeftijd, maar ook hun persoonlijkheid en hobby's, al na een eerste korte ontmoeting. Vervolgens zou ze tijdens het huisoppassen erachter komen of haar eerste indruk klopte. Ze maakte een conclusie door te kijken naar de huisdieren, het huis, de inrichting en de foto's aan de muren van de mensen voor wie ze oppaste. Het was fascinerend om meer over mensen te weten te komen zonder de moeite te hoeven doen om ze in het echte leven te leren kennen. Ze wist hoe dat klonk, maar ze had ervoor gekozen om zich zoveel mogelijk af te sluiten. Het had haar goed gedaan, zelfs als haar familie het in twijfel had getrokken.

Herkenning gleed over Rufus' gezicht toen hij haar opmerkte. Met haar rode haar en opvallende stijl wist Tabitha dat ze meteen herkenbaar was.

Rufus liet het bord zakken toen ze hem bereikte en stak zijn vrije hand uit. 'Tabitha?'

'Hallo Rufus.' Ze schudde zijn hand stevig.

'Leuk om je eindelijk te ontmoeten. Hier, laat mij dat maar nemen.' Hij greep het handvat van de koffer en manoeuvreerde hen uit de stroom van aankomende reizigers richting de uitgang. 'We zijn zo blij dat je hebt gesolliciteerd om op ons huis te passen. Dat zal mijn vrouw echt geruststellen wanneer we weg zijn.'

'Mooi, dat is fijn om te horen.' Tabitha knipperde toen ze in het felle zonlicht stapten. 'Het is een win-winsituatie voor iedereen om een oppas te hebben.'

'Je bent muzikant, als ik het me goed herinner?' Hij wees naar de gitaar die over haar schouder hing.

'Vooral songwriter, ja.'

'Heb je iets geschreven dat ik misschien ken?'

'O, dat weet ik niet. Hangt ervan af of je van upbeat-pop houdt.'

'Hmm, tellen Depeche Mode of Tears for Fears mee?' Zijn lach galmde op deze frisse, zonnige dag.

Tabitha kon een glimlach niet onderdrukken. ‘Die zijn een beetje voor mijn tijd.’

Ze was enorm geworden in praatjes maken met de mensen in wiens huis ze verbleef – dat kon ze wel aan. Het waren de vragen die dieper gingen waar ze bang voor was. Hoewel ze verlangde naar alleen zijn, vond ze korte gesprekken met nieuwe mensen niet erg. Wat ze het meest waardeerde, was het inzicht in het leven van anderen, wat, zo hoopte ze, haar langzaam hielp om haar eigen leven te begrijpen.

* * *

Binnen een paar minuten na het weggrijden van de luchthaven kreeg Tabitha haar eerste glimp van de oceaan en een strook met groen bedekte heuvels bezaaid met witte huizen met rode daken. Het uitzicht op het beboste binnenland aan de ene kant en de glinsterende oceaan aan de andere kant werd onderbroken door de vele tunnels die door de heuvel liepen, waardoor Tabitha met haar ogen knipperde in de helderheid van de zonnige avond telkens wanneer ze weer tevoorschijn kwamen uit de tunnels.

‘Aan je rechterkant zie je de botanische tuinen,’ zei Rufus terwijl ze over de weg zoefden. De stad Funchal lag uitgespreid aan hun linkerhand, en witte gebouwen bedekte de heuvel tot aan de fonkelende Atlantische Oceaan. ‘Het is zeker een bezoek waard als je de kans krijgt.’

Tabitha keek naar het landschap terwijl het langzaam verdween uit haar beeld. De weelderige vallei veranderde in grillige groene heuvels, en de schaduw van een eenzame wolk was het enige wat de zonovergoten heuvel ontsierde. Terwijl ze over de snelle weg door de tunnels heen reden praatte Rufus over het eiland en stelde hij voor dat Tabitha de kabelbaan van Funchal naar de tropische tuinen van het Monte Palace zou moeten nemen, en hij vertelde ook welke levada-wandelpaden – irrigatiekanalen die water naar verschillende

delen van het eiland vervoeren – de beste watervallen hadden.

Uiteindelijk bereikten ze de uitgestrekte metropool Funchal en haar buitenwijken. De tunnels liepen door tot waar het bergachtige eiland de oceaan bereikte en de weg die door de heuvel sneed, kwam uit bij een dorp met crèmekleurige en roze villa's met bananenplanten en palmbomen in de tuinen. Zelfs na een jaar was de nieuwigheid van reizen nog niet verdwenen. Ze kon nu al zien wat een wilde en bijzondere plek Madeira was.

Rufus leek meer dan tevreden om het gesprek te domineren, wat Tabitha prima vond – hoewel het door zijn constante geklets aanvoelde alsof hij zelfs maar een paar seconden ongemakkelijke stilte niet kon verdragen. Ze vond het echter interessant om naar hem te luisteren wanneer hij over het eiland en de steden praatte die ze passeerden, terwijl het vulkanische binnenland aan hun rechterkant opdoemde, wat sterk werd gecontrasteerd door de Atlantische Oceaan aan de linkerkant.

De huisdieren waar ze voor zou zorgen waren een ander makkelijk onderwerp. Tenslotte was dat de reden waarvoor ze hier was.

‘Mijn vrouw Cordelia heeft zich zo veel zorgen gemaakt over het achterlaten van onze honden.’ Rufus wierp haar een blik toe voordat hij zijn aandacht weer op de weg richtte. ‘Ze misten ons zo erg de vorige keer, vooral Bailey. Ze gingen toen naar het huis van een oppas, maar Bailey is nogal nerveus. Hij is echt een huismus. Het is gewoon niet eerlijk voor hem en voor Fudge. Voor Misty maakt het niet uit. Je weet hoe afstandelijk katten kunnen zijn, maar we denken dat de honden in elk geval veel gelukkiger zullen zijn als ze thuis worden verzorgd.’

‘Het is goed om die gemoedsrust te hebben,’ zei Tabitha.

‘En jij bent het.’ Rufus knikte. ‘Vooral omdat we langer weggaan dan normaal.’

‘Jullie gaan op safari, toch?’

‘O ja. Het is de vakantie van onze dromen, om ons veertigjarig huwelijksjubileum te vieren. We beginnen in Kaapstad, dan gaan

we de Stellenbosch-wijngaarden verkennen, dan door naar Tanzania via de safari, en Zanzibar voor een paar ontspannende laatste dagen.'

Tabitha luisterde aandachtig terwijl Rufus beschreef wat ze hadden gepland. Het was een goede vijftig minuten rijden van de luchthaven naar het huis in het zuidwesten van het eiland en de zon begon al onder te gaan, waardoor er een gouden gloed zich verspreidde over de horizon. Na wat voelde als een eindeloze dag van reizen, was Tabitha gretig om hun bestemming te bereiken en Bailey, Fudge en Misty te ontmoeten. Ze was opgelucht toen Rufus uiteindelijk aankondigde: 'We zijn er bijna.'

Ze sloegen af van de snelweg naar een eenbaansweg, die eindigde bij de omheinde ingang van een grote oprijlaan, die omringd werd door palmbomen en struiken met roze bloemen aan de randen.

Tabitha had geleerd niet af te gaan op eerste indrukken en ze had het gevoel dat het hier hetzelfde zou zijn. De onopvallende stenen buitenkant verborg slim het luxueuze en chique interieur dat ze op foto's had gezien.

'Nou, we zijn net voor het donker thuis,' zei Rufus terwijl hij naast een witte BMW parkeerde.

Ze stapten uit in de stille avondlucht, die aangenaam warm was en geurde naar de bloemen die de borders vulden. Rufus haalde haar koffer en rugzak uit de kofferbak en Tabitha trok haar gitaar van de achterbank, en samen liepen ze naar de villa.

De voordeur ging open en een vrouw verscheen met een stralende glimlach op haar gezicht.

'Tabitha, welkom!' Ze begroette haar met een kus op elke wang en leidde haar naar binnen. 'Ik ben Cordelia.'

Cordelia was ook in de zestig, elegant en goed gekleed voor een avond thuis. Haar huid was zongebruind en ze had felroze gemanicuurde nagels, veel ringen, en haar make-up was onberispelijk. Een lange, vloeiende babyblauwe broek was gecombineerd met een lichte blouse met bloemenprint. Tabitha had gekozen voor comfort

in een zwarte katoenen tuinbroek en een eenvoudig wit T-shirt. Ook droeg ze weinig make-up, behalve wat mascara en haar kenmerkende rode lippenstift.

Nadat Tabitha haar bagage in de hal had achtergelaten, zoals haar werd opgedragen, volgde ze Cordelia en Rufus naar de grote woon- en eetkamer in het midden van de villa. Ondanks het uitzicht op een terras met een rechthoekig zwembad dat door de openstaande schuifdeuren zichtbaar was, werd Tabitha's aandacht onmiddellijk getrokken door de twee Cavalier-kingcharlesspaniëls die naar haar toe renden.

'De driekleurige is Bailey,' zei Cordelia met een glimlach terwijl een zwart, bruin en witte cavalier Tabitha bereikte.

Tabitha knielde neer en bood de achterkant van haar hand aan. Bailey snuffelde eraan en zijn vochtige neus raakte haar hand.

'De bruin-witte is Fudge. Ze zijn broers en zeven jaar oud. Onze kat Misty doet wat ze niet laten kan. Ze brengt het grootste deel van haar tijd buiten door, maar ik weet zeker dat ze zich later zal laten zien.'

Fudge was net zo gretig als Bailey voor Tabitha's aandacht. Ze aaiden hun zachte koppen en kriebelde onder hun lange, hangende oren. Ze had eerder voor een cavalier gezorgd en wist dat het vriendelijke honden waren, met een lieve persoonlijkheid.

'Ze zijn echt prachtig,' zei Tabitha, denkend aan wat een goed gezelschap ze zouden zijn.

Haar aandacht gleed van hen naar buiten. De tropische tuin baadde in het gouden licht van de schemering en de zon stond laag aan de horizon, die zich terugtrok in de verre oceaan. Ze slaakte een tevreden zucht, want ze wist dat, ondanks haar verlangen naar reizen, ze meer dan gelukkig was om deze plek en haar viervoetige bewoners de komende drie weken voor zichzelf te hebben.